

Pod snegom.

Hvala Bogu! konec bo te dolge zime, in zopet pride mila pomlad — tako si morda že kedaj zaklicalo letos, ljubo dete, ali pa si vsaj slišalo, da so tako vzdihnili oče ali mati, ki bi radi videli, da bi sneg zlezel z njiv, da ne bi pozebla ozimina. Hvala Bogu! tako kliče ob koncu zime tudi marsikateri bolnik, ki je ležal morda več tednov in ni smel na prosto; sedaj pa sije pomladansko solnčice, in bolnik smé iti pred hišo na klopico, gret se in veselit ljube pomladi. Hvala Bogu! tako moraš reči tudi ti, če te je ljubi Bog obvaroval vsakoršne bolezni. A jaz poznam nekega dečka, ki bi bil to zimo kmalu zeló zeló nesrečen. Le poslušaj, kaj se mu je zgodilo. Jakec, tako mu je bilo imé, je po navadi šel vsako dopoldne v šolo. Nekega jutra se pa plení in ostane doma z izgovorom, da ga trebuh boli. Nekoliko ga je morda res bolel, pa ne toliko, da ne bi mogel v šolo. To bomo precej videli.

Ura je bila odbila že devet in vsi dopoldanski učenci so bili odšli v šolo. Nekateri dečki iz popoldanske šole pa so se začeli zbirati na hribčku, ki je bil takoj nad vasjo. Bil je lep zimski dan, solnce je prijetno grelo, da jih ni nič zeblo. Pa kaj meniš, da so naši junaki križem držali roke? Sneg je bil tako mehak, tako pripraven za vále. «Naredimo vál!» zavpije eden. «Haló! vál, vál!» vpijejo drugi. In vržejo najprej kepico v sneg, in kepica se začne valiti po hribu in je vedno večja, vedno debelejša, ker zmirom več snega se je prijemlje. Sneg je bil tedaj debel. Kmalu imajo močan vál in že se morajo nekoliko upirati, da ga spravijo čez ravninico, ki je bila sredi griča. To je bil krik in vik! Prišel je tudi Jakcu na ušesa in ni se mogel premagati, da ne bi šel pogledat, kolik vál bodo privalili otroci po hribu doli. Hitro se obuje ter se zmuzne iz hiše. Kmalu je bil pod hribom. Dečki so bili privalili vál tisti čas ravno čez ravninico in prišli z njim do roba. Kar srcé se jim je smejalo, ko so pogledali nizdol in videli, kako jo vál popiha vse vprek in kako se narašča in se cdebeli.

Že ga mislijo suniti dalje, kar zagledajo Jakca spodaj. «Beži, Jakec, beži!» kliče eden, vpijejo drugi. Pa Jakec jih morda ne sliši, ali pa noče slišati, in stoji na mestu. Vál se pa naenkrat oživi, izmuzne se dečkom izpod rok in drk! drk! drsi nizdol, vedno hitreje. «Ubogi Jakec! beži, ne vidiš, da gré vál naravnost proti tebi?» Pa vál ni več čakal. Z veliko silo jo prilomasti do Jakca in preden se revček umakne, podere ga na tla in ga zakoplje v sneg, vál sam se pa nad njim razbije. Naenkrat je bil tam velik kup snega, Jakca pa nikjer.

Strah prevzame naše učenčke, in od strahu se razpršé na vse strani, vsak na svoj dom. Sam Bog vé, kaj bi se bilo zgodilo z našim Jakcem, da ni zapazila te nesreče njegova starejša sestra, ki je ob istem času sneg odkidavala izpred hiše. Vsa trda od strahu zaupije domačim: «Pomagajte, pomagajte!» ter letí k sneženemu kupu in začné hitro z lopato razmetavati sneg. Kmalu pritekó še sosedovi in vsi grebejo sneg narazen. Bali so se, da bi se revež ne zadušil, zato so tako hiteli. «Nikar z lopato odmetavati!» opomni sosedov hlapček Jakčevo sestro, »da ga ne zadeneš«. Pa opomin je prišel prepozno. Krik se zasliši izpod snega. Jakec je bil rešen, odkopali so ga, toda zeló je bil poškodovan. Lopata ga je bila mahnila po glavi, da se je ves stresel, in ta nesrečni vál ga je potrl takó, da še hoditi ni mogel. Nesli so ga domov in ga položili na posteljo. Revež je bil ves bled od strahu in pa tudi od bolečine. Strah mu je sicer prešel, toda bolečine so ostale, in zlasti noga ga je zeló bolela. Pa niso vedeli, kaj jej je. Poklicali so torej po izkušenega domačega zdravnika, da bi dal in nasvetoval zdravila. Pa kako se vsi začudijo in znova prestrašijo, ko modri mož preišče nogo in pové, da je zlomljena. «O ti nesrečni vál, koliko hudega si mi storil!» zdihoval je ubogi deček. Zdravnik mu sicer nogo naravna, toda ukaže mu, da ostane v postelji, dokler ne bo trden. In tako je Jakec ležal več dni v postelji, in bolela ga je noga. V tej bolezni obiskal sem ga tudi jaz, in poslušaj, kaj sem mu rekel. Rekel sem mu: «Ljubi Jakec, bodi Bogu hvaležen, da si še živ prišel izpod snega. Koliko ljudij je zasul že sneg, da niso nikdar več videli belega dné. Uči se pa iz tega dogodka,

ljubi moj, (in to pravim tudi tebi, ljubi otrok,) uči se te-le resnice: Res nevaren je sneženi vál, toda še nevarniši je en drug vál, in ta je — greh; sneženi vál je zlomil Jakcu nogo; greh, smrtni greh, pa bi zlomil tvojo dušo, dete moje, tako, da ne moreš nič več hoditi po dobri poti in tudi domov, k Bogu, ne moreš priti, če te božji Zdravnik, Jezus Kristus, ne ozdravi; sneženi vál je Jakca zakopal pod sneg, oh, smrtni greh pa, dete ljubo, je že marsikatero dušo zakopal v pekel, v večno pogubljenje. Varuj se torej smrtnega greha najbolj; kajti če te prav sneg pokoplje, da le duše ne zakoplje, pa je dobro. Dokler boš brez greha, vsaj brez velikega greha, boš zmirom lahko hodil po pravih potih in boš prišel tudi domov — k nebeškemu Očetu.»

J. Debevec.

Za uboge verne duše v vicah!

Ali moliš pridno za one uboge duše, katere so še v vicah, katere si same ne morejo nič pomagati, pa tako težko čakajo, da bi bile že skoro rešene? Tudi otroci že lahko pridejo v vice.

Pred nekako 1700 je bilo hudo preganjanje kristijanov v Afriki. Med drugimi je bila v mestu Kartagini v ječo pahnena neka pobožna žena, Perpetuva po imenu. Njen sedemletni bratec je bil nekoliko poprej umrl za neozdravljivo boleznijo. — Nekega dné so kristijani skupno molili v ječi. Sv. Perpetuvi se zdí, kakor bi slišala neki glas, ki imenuje njenega brata, na katerega ni mislila več, odkar je bil umrl. Zarad tega se začné jokati in spozna, da mora zanj moliti, kar tudi takoj stori. Naslednjo noč je imela prikazen, katero je sama popisala nekako s temi-le besedami: «Videla sem Dinokrata; prišel je z nekega temnega kraja, kjer je bilo še veliko družih, vroč, močno zasopen in ves potán. Njegovo obličje je bilo blede, prašno in še je kivala